

Fény sugarát

Evangéliumi népszerűsítő és hirtelítő folyóirat

Felolvasó szerkesztő és kiadó: Zuluuf Henrik evangélikus lelkész. — Lapfoglaló: Fehérvári Evangélikus Diakónusok Egyesülete. — Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hildegárdi-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fillér.

Jézus neve. Máté 1:25.

Az Irás Józsefnél csendesebb embert nem ismer. Utazik és letelepszik, fut és visszatér, mindig ugyanaz a nagy Hallgató. A világban él távol a viágtól. Senki nem beszél vele és ő nem beszél senkivel. Csak álomban érintkezik másokkal. Angyalok keresik fel álomban és hozzák néki Isten üzenetét. Éber lélekkel meghallgatja, sohasem csodálkozva vagy idegenkedve, mert ez az ő világa, amelyben otthon van, Isten világa. Ama Csendesekhez számít, akiket Isten bármely időben felkereshet, mert mindig készen várják Őt; nappal kezükben hordozzák lelküket, éjszaka pedig imádságban átadják Istennek.

Jóllehet álmokban élt, mégsem volt álmodozó. Mihelyt álmából felébred, a tett embere; azonnal hozzáfog a dolgokhoz és nem fog félre. Ez azért van, mert Istentől mutattatta meg magának, mi a teendője. Soha sem megy a saját útján. Ha megtudta, mi az Isten útja vele kapcsolatban, úgy nem tanácskozik testtel és vérrel; még ha olyan nehéz is az út, mint akkor, amikor megtiltattott néki, hogy Máriát elhagyja, vagy olyan ijesztő, mint a bethlehemi gyermekgyilkosság előtti éjszakában. Istene beszél s ő hisz Néki; Istene vezeti őt, s ő vezetett magát. Így tekintete tiszta és lépése szilárd. Alig van próféta, aki olyan gyors lett volna a cselekvésben és olyan nagy az engedelmisségben, minden ellenmondás nélkül, mint ez a József, Mária hallgatója férje.

Titka volt az életének, amelyet csak ő ismert, s amely olyanná tette őt, amilyen volt. Ebben az egyetlen szóban van kifejezve: »Nevezé annak nevét Jézusnak«. Ebben a szóban foglaltatott lelkének minden kincse. Ezt a kincset adta át néki az angyal amaz ádventi éjszakában, amikor először beszélt néki Mária gyermekéről, aki »megszabadítja az Ő népét annak bűneiből.« Ezóta hordozott József magában valamit abból a »nagy örömből«, amely a szent éjszakában a pásztoroknak hirdettetett. Élete nagy, boldogító tartalmat kapott: vágni Arra, aki után az egész világ vágyakozott. És amikor elérkezett az óra, hogy karjaiba vegye Őt, csupán ez az egy szó tolt a boldog férfi ajkára: Jézus. A hallgató ember szava nagyobb lett a próféta és apostolok minden szavánál. Betöltötte a föld kerekességét. Nincs szó, amely így elterjedt volna a földön és a tengeren, nincs név, amely úgy megszólaltatná, mint ez a név: Jézus, mert ebben van üdvösségük mindazoknak, akik elvesztek.

L. W.—Z. H.

A háborúban túrni. Róma 12:12.

Megbocsátani hetvenszer hétszer.
Máté 14:22.

Hallgatni. I. Pét. 3:10.

Teljes szelídséget tanusítani. Tit. 3:2.

Türelmesnek lenni mindenki iránt.
I. Thess. 5:14.

A gonoszt jóval győzni meg.
Róma 12:21.

Soha nem ütközni meg. II. Pét. 1:10.

MAGAMTÓL NEM TUDOM!

Ő SEGÍT!

Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít. Fil. 4:13.

Az erőtlen erejét megsokasítja. És. 40:29.
Felettből való az én örömem minden nyomorúság mellett. II. Kor. 7:4.

Legyetek erősek az Úrban és az ő hatalmas erejében. Ef. 6:16.

Mindenkor diadalra vezet minket.
II. Kor. 2:14.

Hű az Isten, ki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre. I. Kor. 1:8.

Az utolsó kép.

(Kezvesanyánk emlékének.)

Emlékszem...

Még volt levél a fákon,
amik úgy álltak lombhatárban
a hűvösvölgyi szentély udvarán,
mialt gyónást váró hallgatag papok,
mikor kimondtad titkod:
»Meghalok«.

Mások ajakán rianás e szó!
Ijedt sikoltás, tépő döbbenet,
bennük a percek irtózata jajgat,
riadttá lesznek tőle a szemek;
a holnap bennük izekre szakad,
s Neked selyemesen zengett a szavad.
Szélid szemedben béke sugárzott,
mint ahogy várnád messziről jövő
testvéred, barátod.

Nem, ó nem halálad,
amint mondottad, — nem az jött feléd.
Híába voltál tűnő és törekeny,
sűrűbb voltál, mint a jegenyék.
Híába szökött jártányi erőd
s láncolt a fogház, rabtartó halál —
erős maradtál, megváltott, nyugodt,
mint aki tudja, már haza talál.

Igen, haza... Te mondottad így.
S túlnéztél fákon, horizontokon.
Halál ölelt s az életről beszélt
mégis a győztes evangéliom,
messze tűnt Anyám, akkor, *tebenned...*
Ősz volt talán és sárgult már a kerted,
ködös semmivé foszlott a világ,
a lábad alatt felnyögött a föld
s a mennybe tértél, szent, fehér virág.

Jakus Imre.

A jövőtől való félelem.

Igen, a jövőd! Ki ne aggodalmaskodnék miatta? Legszebb, legderűsebb napjainkban is árnyként borul ránk az aggodalom: mit hoz a holnap? Mit teszel az ilyen gondolatokkal?

Vannak, akik nevetve így szólnak:
»Oh, ha ezen töpiengenék, egy vidám napom sem lenne az életben! Ma élek és azután jöjjön, aminek jönnie kell.«

Mások biztos állásukra építenek, meg-alapozott jövőjükre, értékpapírjaikra és könnyedén mondják: »Ha előre nem látott dolgok nem jönnek közbe, semmi nem rázhat meg. Különben is mindenképpen be vagyunk biztosítva.«

A mi Mesterünk útmutatást ad életünk napjaira. Ismer minket, fáradságunkat, gondjainkat és nem hagy azokban magunkra. Igaza van, amikor azt mondja rólunk, hogy szívünket ilyen kérdések töltik el:

»Mit együnk?

Mit igyunk?

Mivel ruházkodjunk?«

Krisztus az ilyen gondokkal való foglalkozást pogányságnak tartja (Máté 7:32, 33).

Szovjetországban sok gyermek nem ismeri a szüleit annak ellenére, hogy azok még élnek. Szovjetország nem törődik a gyermekekkel. Az apa tisztet nem vállalja, ahogy a keresztény államokban szokás. Etelről, italról, ruházatról a gyermekeknek kell gondoskodniuk. Es ez a gond betölti éjjüket, napjukat. Találkozik az ember velük, — így olvastam — nappal hulladékgyűjtő helyeken és éjjel a külterületeken, amint nyomorúságos életük fenntartásához a legszükségesebbet ke-

resik. Úgy erőt vesz rajtuk a gond, hogy elfelejtek szüleiket is miatta.

A munkanélküliség idején történt. Házunkba vettem egy fiatalembert, aki a kétségbeesés szelén állott. Szorgalmas volt és segített, ahol csak lehetett. Amikor szülei után kérezősködtem, megtudtam, hogy nincsenek. És lájdalmas, rémült kifejezés ült az arcán. Pár nap múlva megtudtam az okát. Hirtelen haragjában einagyta a szülői házat. Szégyeite a szüleit és ezért megtagadta őket. S amikor hetek múlva kész volt a bocsánatkérő szóra, oldódott meg egyszerre élete minden problémája.

Jöjj te is haza az Atyához! Ez legyen legfőbb gondod. Ő gondoskodik a mindennapi kenyérről is. Isten gyermekeitől, ha megkérdezi a Mester: »Volt-e valamiben folytatkoztok az úton?« — azt felelik ma is: »Semmi sem, Uram.«

Jezusra nézve, Őbenne bízva, így induli útra ebben az új esztendőben!

Téher alatt nő a pálma.

Arábiában a fiatal pálma levélkoronájába nehéz követ tesznek, hogy a rát növekedésében akadályozza. A fa nem törhet így hirtelen a magasba, törzse erősebb, fája szilárdabb és gyümölcse dúsabb lesz. — Belső emberünk növekedését semmi nem segíti elő jobban, mint az Úr által vanainkra helyezett téher. Türelmesebbé, ellentállóbbá tesz és imádkozásra készítet. — Afrikában a bennszülöttek, ha gyors sodrú, zúgó folyón kelnek át, nehéz követ tesznek a fejükre. A téher biztossá teszi a lépést és megtartja az egyensúlyt. — Nem így tesz-e az Úr is mívelünk? Terhet rak ránk, megnehezíti útunkat, előretörésünket. Ki olyan balga, hogy zúgolódik emiatt? Sokkal inkább tartunk ki hit által, haladjunk bátran és kitartóan bízva Abban, aki hullámokon és viharon keresztül, de átsegít az örök dicsőség partjára.

„Oly keveset kellene vinnem, s annyi terhet viszek.“

Az édesapa áthelyezte dolgozószobáját s éppen könyveit akarta átvinni. Kislfia kérőleg nézett rá: »Apám, hadd segítsék én is!« A fiúcska túlságosan kicsiny volt még ahhoz, hogy segíthessen, de az édesapa nem akarta kedvét szegni és azért azt felelte: »Igen, ezt a kis könyvet átviheted.« A gyer-

meknek sehogy sem tetszett a dolog, férfi akart lenni és nagyobb könyvet vinni. Lehajolt hát, felvett egy nagy könyvet, vitte a következő szoba ajtajáig, ott leült és keservesen sírva fakadt, mert nem tudta tovább vinni. Es mit tett az apa? Utánament és segített rajta. — Így cselekszik Isten is velünk. Terheket veszünk magunkra, amiket továbbvinni nem tudunk, leülünk, sírunk és panaszkodunk, míg jó mennyei Atyánk oda nem jön s könyvvel együtt karjára nem vesz. Ő hord bennünket a teherrel együtt. Azért ahelyett, hogy panaszkodnál, kiáltj így: »Atyám, úgy szeretnék továbbjutni, de nem tudok, jöjj és segíts rajtam!«

A gond áldása.

Kierkegaard írja: »Ha Isten valakit igazán magához akar vonni, akkor előhívja leghűségesebb, legmegbízhatóbb szolgálóját, a gondot, és így szól hozzá: »Siess utána, érd utól, ne maradj el mellőle.«

Legyünk csak e felől a dolog felől, ami Isten Igéjét illeti, nyugodtak, mert Krisztus, akié az Ige, bizony meg fogja védelmezni az eleven ördög csalárdóságával és a gonosz, hazug világ zsarnokságával szemben, és azokról, akik vallást tesznek róla e gonosz és párázva nemzetség előtt és sokat szenvednek érte, Ő is vallást tesz majd mennyei Atyja előtt és az örökkévalóságban kárpótolja őket minden szenvedésért. Így mondja maga Isten: »Akkik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek.« (I. Sám. 2, 30.) Azért, ha nagy is a tenger árja, magasra emelkedhet, rettenetesen harsoghat, mindnyájunkat elnyeléssel fenyegethet a hullám, él az Úr a magasságban, aki megvetette országá alapját a széles világon, és elvégezte, hogy megmaradjon, hogy még nagyobb, hogy hatalmas legyen. Ő majd megcselekszi. Amen. *Luther.*

A keresztyének olyan emberek, akik sötétben és nyomorúságban is mindig nyitott ajtót találnak.

A hit, mely legyőzi a világot, a szeretet, amely az emberi szívet győzi le, és a reménység, mely nem hagy megsegyenülni: ez az a három hatalom, amely a hit szép harcában segít, hogy hívnek találtassunk, Isten szolgálóiként, minden jócselekedetre felkészítve.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Jan. 1. Gal. 3:23—29. Lk. 2:21. Ezs. 43:1—7. Zsolt. 93. Olyan jó beleénekelni az újév ködébe, bizonytalanságába ezt a zsoltárt. Uralkodik az Úr! Azt jelenti ez, hogy nem történhetnek semmi az Ő akaratától. Örök terveit, célja szerint igazgatja a világeseményeket és kicsiny életünk dolgait. S Ő, a magasságos Úr, nekünk szerető Atyánk a Jézus Krisztusban.

Jan. 2. Lk. 4:16—21. Mt. 1:1—25. A Szentlélektől fogantatott égi Gyermekeket Józsefnek Isten akaratára szerint, fiává kellett fogadnia. Így teltek be az írárok, így lett a Dávid házából származott József nemzetségi táblázata a Krisztusé is. Bűnös, gyarló emberek névsora és végül a minden név felett való név: Immanuel! Velünk az Isten!

Jan. 3. I. Pét. 4:12—19. Mt. 2:13—23. II. Móz. 2:1—10. Mt. 2:1—12. Pásztorok és bölcsék, zsidók és pogányok a jázszol körül. »Megjelent az Isten idevezítő kegyelme minden embernek.« Boldog, bölcs, aki gyermeki hittel hajt terdet a jázszol szármáján nyugvó kised előtt.

Jan. 4. Ján. 1:5—9. Mt. 2:13—18. Elénk áll az Úr megőrző szeretete, a hitől fakadó engedelmesség áldása és a gyermek Jézus drága képe, Aki íme, ma elkezd szenvedni: menekülő, ott-hontalan, hazátlan... érettünk, hogy mi hazataláljunk!

Jan. 5. Jak. 4:13—17. Mt. 2:19—23. »Kelj fel... és eredj...« »Ő pedig felkelvén... elméne.« Az ilyen engedelmisségben gyönyörködik az Úr. Kedvesebb neki minden áldozatnál. A mi részünkről pedig hogy lenne áldozat engedelmeskedni neki, Aki soha nem téved és mindennel a legjobbat akarja?

Jan. 6. Ezs. 60:1—6. Mt. 2:1—12. Ezs. 2:1—5. Ezs. 60:1—3. »Meglátogattott minket a naptámadat a magasságból«, — hangzik Zakariás éneke. »Krisztus, Ki vagy nap és világ...« — zengi Ambrosius. Eljött világosságunk! A mi dolgunk csak felkelni és világosodni.

Jan. 7. I. Ján. 1:1—4. Mt. 3:1—12. Az a tény, hogy elközéltett a mennyeknek országa, megtérésre, megújulásra sürget. Napjaink rohanó eseményei közt is meg kell látnunk: a fejsze immár a fák gyökerére vetetett. Holnap már lesujthat. Ma kell megtérni.

Jan. 8. I. Ján. 2:1—6. Mt. 3:13—17. Ímé, az Istennek Báránya! Odaáll a bűnösök közé, odaalázkodik közéjük megtérés keresztségében. »Es hordozza a világ bűneit.« Vállalja, ami a miénk és odaadja, ami az Övé: az istenfiúság boldogságát. Tanítványain az Ő arca formáltatik ki, az az arc, amelyben az Atya gyönyörködik.

Jan. 9. I. Ján. 2:12—17. Mt. 4:1—11. Jézus esendő emberi testben futamította meg gonosz támadóját, hogy biztatva kiánts felénk: A te számodra is van győzelem! Regyvere az Ige volt. »Meg van írva!«

Jan. 10. Róm. 12:1—6. Lk. 2:41—52. Ezs. 49:1—6. Mt. 4:12—17. A magasságos Urnak gondja van minden ígéretére, hogy beteljesítse azt. Az Ő szavára lehet építeni. Így forgassuk a Bibliánkat. Mennyi ígéret! Mind a miénk. Rábízhatjuk magunkat. Hű az, aki az ígéretet tette.

Jan. 11. Márk 1:1—11. Mt. 4:18—22. »Azonnal!« Drága szó! Bár örökségül szállna ránk! Mert a kárhozatban annyian lesznek, akik csak azért jutottak örök győtrelemre, mert halogattak a megtérésüket, vagy a megalázkodást valamilyen bűn alatt, vagy a megbékélést valakivel... Ha Jézus hív, »azonnal!« kell menni.

Jan. 12. Márk 1:12—15. Mt. 4:23—25. Amerre Jézus jár, örömhír és gyógyulás jár. Ő tegnap, ma és örökké ugyanaz. Ma sincs, kihez mennünk, hova fordulunk Ókivüle. Csak sokan lennének az Ő meggyógyítottjai, akik boldogan visznek Hozza másokat.

Jan. 13. Ján. 1:35—43. Mt. 5:1—12. Jézus programbeszédet tart. Programja boldoggá tenni a bűnében, Isten nélkülvalóságában olyan boldogtalan embert. Hirdeti, hogy boldogságot az irgalmaság elnyerése, Isten meglátása ad, semmitéle földi jó, vagy földi hatalom.

Jan. 14. I. Ján. 5:5—13. Mt. 5:13—16. A só igénytelen anyag, elvegyül és egészen eltűnik az ételben, de ugyanakkor íze átjárja azt. Ez lenne a mi hivatásunk is ebben a világban. Észrevétlenül áthatni a krisztusi ízzel.

Jan. 15. Zsid. 2:14—18. Mt. 5:17—20. A Bíró törvényt magyarázata következik. Előket és holtakat ítél majd ezek szerint a törvények szerint. Csendesedjünk el színe előtt!

T. E. d. t.